

5 Outlander

A lángoló kereszt 2. kötet

Kirobbanóan sikeres
New York Times
bestsellersorozat

*fine
selection*

DIANA GABALDON

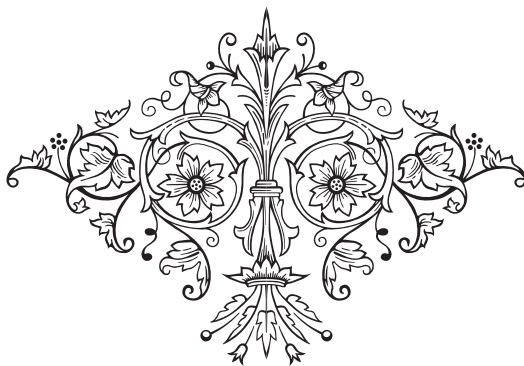
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

DIANA GABALDON

THE FIERY CROSS

A LÁNCOLO KERESZT

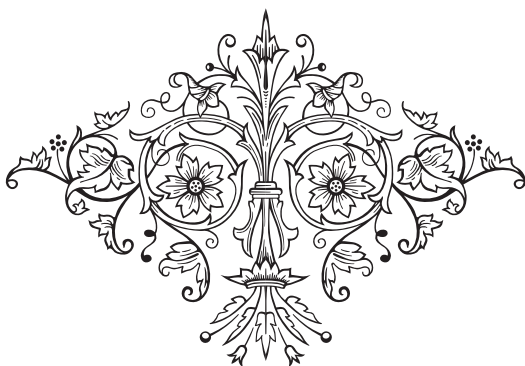
Az Outlander-sorozat ötödik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

II. KÖTET

HATODIK RÉSZ

HÁBORÚ
A RENDFENNTARTÓKKAL

*...harcoljon meg velük, mondván,
elegen vannak, hogy megöljék őket.
Meg tudjuk ölni őket!*

*Waightstill Avery tanúvallomása
Észak-Karolina
Mecklenburg megye*

Waightstill Avery tanúsítja és állítja, hogy március hónap hatodik napján reggel, úgy kilenc-tíz óra körül ő, az ügy tanúja, egy bizonyos Hudgins nevű személy házában tartózkodott, ami Long Island alsó végén található.

A tanú állítja továbbá, hogy látott ott harminc vagy negyven személyt, akik magukat Rendfenntartóknak nevezik, és akik letartóztaták, és erőszakkal őrizetbe is vette őt az egyikőjük (aki magát James McQuistonnak nevezte) az egész gyülekezet nevében. Nem sokkal később James Graham (vagy Grimes) e szavakat mondta a tanúnak: „Mostantól maga fogoly, és sehova sem mehet ör nélkül”, majd rögtön hozzátette: „Maradjon az örrel, és nem esik bántódása.”

A foglyot ezután két férfi a Rendfenntartók táborába (ahogy ők nevezték a helyet) kísérte, egy mérföldnyire, ahol még több ugyanolyan megnevezésű férfi volt, és pár órával később további személyek is érkeztek. A tanú úgy becsüli, összesen kettőszázharmincan lehettek.

Ezen férfiak közül a tanú öt személy nevét jegyezte meg, öt jelen lévő százados, illetve vezető nevét, úgymint: Thomas Hamilton és egy másik Hamilton, James Hunter, Joshua Teague, egy Gillespie nevű és a már korábban említett James Grimes (vagy Graham). A tanú megannyi más nevet is hallott, melyek teljes mértékben ismeretlenek számára, és ezek az

emberek gyalázkodó megjegyzéseket tettek a kormányzóra, a Fellebbviteli bíróság bíraira, az Alsóházra és Őfelsége egyéb hivatalnokaira. Míg a jelen lévő tömeg még alávalóbb kifejezésekkel illette a Kormányzót, az előbb említett Thomas Hamilton kiállt a tömeg közepére, és az alábbi hangvételű és tartalmú beszédet tartotta (a hallgatóság buzgó helyeslése közepette, szavai igazságtartalmát illetően):

„Milyen joron bíraskodik felettünk Maurice Moore? Nem bíró ő, nem nevezte ki annak a király sem őt, sem Hendersont. Egyikőjük sem bíraskodhat felettünk. Az Alsóház törvényt hozott a zavargások ellen, amivel úgy feldühítették az embereket, mint még soha semmivel. Ez a legjobb, ami történhetett az országban, mert most kénytelenek leszünk megölni az összes aktakukacot és ügyvédet, és meg is öljük őket! Átkozott legyek, ha nem küldjük őket a halálba! Ha nem hozták volna azt a törvényt, akkor talán megkíméltük volna az életét egyik-másiknak. Törvény a zavargások ellen! Anglia törvénykezése sosem látott még ilyen törvényt, de egyetlen másik ország sem, kivéve Franciaország. Onnan vették át, a franciáktól, és hozzák az inkvizíciót is!”

Sokan mondogatták, hogy a Kormányzó az ügyvédek barátja, és az Alsóház legyőzte a Rendfenntartókat az adótörvényekkel. Tömlöcbe vetették Husbandet, hogy ne lássa alávaló praktikáikat, és hogy a Kormányzó és az Alsóház olyan törvényeket hozott, amilyeneket az ügyvédek akartak. A Kormányzó az ügyvédek barátja, és az ügyvédek mindent megtehetnek, gyenge kezű és tudatlan békebírókat neveznek ki a maguk céljaira.

Ügyvédeknek semmi keresnivalója a tartományban, átkozott mind, aki itt van. Fanning törvényen kívülre vált március huszonkettedik napján, és bármelyik Rendfenntartó, aki e dátum után meglátja őt, megöli, sőt, néhányan azt mondták, hogy nem várnak addig, bárcsak látnák, és megesküdtek, hogy meg fogják ölni, mielőtt visszatérnek, ha meglátják Salisburyben. Néhányan azt kívánták, bárcsak látnák Moore bírót Salisburyben, hogy megkorbácsolhassák, mások inkább megölnék. Egy bizonyos Robert Thomson azt mondta, Maurice Moore hamisan tanúskodott, és olyan alávaló neveken illette, mint szélhámos, senkiházi, gonosztevő, alias hazug és a többi, a többiek egyetértésével.

Amikor a hírt hozták, hogy Rutherford százados csapata élén Salisbury utcáin parádézik, a tanú hallotta egy csoportjukat határozottan arra buzdítani a többieket, hogy a Rendfenntartók ott jelen lévő teljes testülete vonuljon be felfegyverkezve Salisburybe a fegyvereivel,

*és harcoljon meg velük, mondván, elegendő vannak, hogy megöljék őket.
Meg tudjuk ölni őket, és majd megmutatjuk, hogy szegüljenek ellenünk.*

*A fentieket eskü alatt vallotta és aláírásával igazolta 1771. március
nyolcadik napján:*

(aláírta) Waightstill Avery

(tanú) Wm. Harris, békebíró

•

*William Tryontól Thomas Gage tábornoknak Észak-Karolinába,
New Bernbe, 1771. március 19-én:*

Uram!

*Tegnap Öfelsége Tartományi Tanácsában elhatározták, hogy hadsereget
állítanak össze a helyi milíciákból és fegyveres testületekből, akiknek be
kell vonulniuk a Rendfenntartók településeibe, akik lázongásukkal és
nyilatkozataikkal védekezésre kényszerítették a Kormányt.*

*Mivel harci gépeink és eszközeink száma igen alacsony itt a kolóni-
ában, a segítségét kell kérnem az itt felsorolt cikkek (ágyúk, lövedékek,
színek, dobok, egyebek) beszerzéséhez.*

*A következő hónap huszadikán szándékozom elindulni e városból, és
összegyűjteni a milíciát, ahogy vonulok a megyéken át. Terveim szerint
ezerötszáz fős sereget gyűjtenék, bár a kormány oldalán újabban észlelt
támogatást látva e szám jelentősen nőhet is.*

Nagy tisztelettel maradok, Uram, legalázatosabb szolgálja:

Wm. Tryon

*Ó
En istenem, jó istenem,
lecsukódik már a szemem...*

*Fraser's Ridge
1771. április 15.*

Roger az ágyban fekvé hallgatta egy láthatatlan szúnyog szaggatott zümmögését, ami szerencsésen átpréselte magát a szarvasbőrön, amivel a kisház ablakát fedték be. Jem bölcsőjét gézháló fedte le, de az ő ágyuknak nem volt ilyen védernyője. Ha ez a nyavalyás dög megtalálja őt, az biztos, hogy lecsapja, habár úgy tűnt, hogy a szúnyog fáradhatatlanul körözött az ágyuk fölött, időnként leereszkedett, és gúnyosan Roger fülébe énekelt, aztán újból elzibbzett a sötétségbe.

Valójában Rogernek az elmúlt két nap történései után elég fáradtnak kellett volna lennie ahhoz, hogy bármiféle szúnyogcsapatok légi rohama ellenére is álomba zuhanjon. Kétnapnyi vágta hegyen-völgyön át, hogy elvigye a hírt a közeli településekre, ahonnan az ottani lakosok majd továbbviszik azt, és riasztják a távolabb élő milíciatagokat. A kinti tavaszi munkálatokkal rekordidő alatt végeztek, minden épkézláb férfi hajnalhasadtától sötétedésig az egész napot a földeken töltötte. Roger teste még mindig telítve volt adrenalinral, és apró, intenzív rángások cikáztak keresztül az elméjén és az izmain, mintha intravénásan vett volna magához kávét.

A mai napot azzal töltötte, hogy indulás előtt segítsen elvégezni minden fontos feladatot a Ridge-en, és még most is, ha becsukta a szemét, képek villantak fel előtte a napi teendőkről. Kerítést javítani, szénát begyűjteni, gyors kirándulást tenni a malomba a többzsáknyi lisztért, ami a katonák ellátásához kellett a menet idejére. Megjavítani egy kocsit törött abroncsát, rögzíteni az elszakadt hám darabjait, segíteni elkapni a fehér

kocát, ami egy újabb sikertelen szökési kísérletet tett az istállóból, fát vágni, és végül egy órányit ásni fűgén a kertben, vacsora előtt, hogy Claire el tudjon vetni egy kis ágyásnyi jamgyökeret és földimogyorót, mielőtt útnak indulnak.

A munkák és a nagy sietség ellenére a félhomályban végzett ásás kellemes pihenésnek tűnt az egész napos szervezett örület után. A kertásás gondolata végre megállította Roger zakatoló elméjét, és felébresztette benne a reményt, hogy végre megnyugszanak a gondolatai annyira, hogy el tudjon aludni.

Április volt, az évszakhoz képest meleg idő, és Claire kertjében a növények csak úgy burjánzottak. Zöld tüskék, sarjadó levelek, gyönyörű, apró virágok, a kerítésre feltekeredő indák, amik aztán ott lassan kibontották fehér, trombita alakú virágaikat Roger feje fölött, ahogy a sűrűsödő szürkületben dolgozott.

Növények és frissen felforgatott föld illata lengte körbe, akár az erős tömjén, ahogy lehűlt a levegő. Fehér, szürke és fekete színekben játszó, márványmintás éjjeli lepkék érkeztek a trombitavirágokra, lágyan rebegve szálltak az erdő felől. Megjelentek a muslincák és szúnyogok felhői is, amiket Roger izzadságának szaga vonzott oda, majd röviddel utánuk megérkeztek a lószúnyogok is, azok az ádáz, sötét, keskeny szárnyú és szőrös testű teremtések, amik a futballhuligánok agresszivitásával zümmögtek keresztül a mályvákon.

Hosszú lábujjait a súlyos takarónak feszítette, lába épp csak megérintette a feleségét, és máris feltolultak benne az emlékek: a göröngyös föld, az ásó kemény éle a talpa alatt, a talaj feltörésének és a gyökerek ropogásának kielégítő érzése, ahogy újabb ásonyomnyit forgatott fel a nedves, fekete földből, amit féhéren érezett a vadfű gyökérzete, és kétségbeesetten tovaiszkoló földigiliszták csillogó nyoma díszített.

Egy hatalmas cecropia lepke szállt el Roger feje mellett, amit a kert illata csábított oda. Világosbarna szárnya, rajta a pöttyökkel, akár egy merev tekintet. Túlvilági, csendes szépségével akkora volt, mint Roger keze.

Aki kertet alkot, Isten munkáját végzi. Ez volt írva az öreg réz napórára Invernessben, a paplak kertjében, ahol felnőtt. Elég ironikus, ha figyelembe vesszük, hogy a tiszteletesnek nem volt sem ideje, sem tehetsége a kertészkedéshez, és a kert a levágatlan fű és az ősrégi, zabolázatlan rózsabokrok dzsungle volt. Roger elmosolyodott az emlékre, és gondolatban jó éjt kívánt a tiszteletesnek.

Jó éjt, apa, Isten áldjon!

Régen elhagyta már azt a szokását, hogy ily módon kívánjon jó éjszaka kevéske családtagjának és barátainak. Gyermekkorai esti imádságaira gondolt, melyek mindegyike ugyanúgy végződött: „Isten áldja a nagyit és Guy nagypapát a mennyben, a legjobb barátomat, Petert, Liliant, a kutyát és a zöldes macskáját...”

Már évek óta nem mondta el ezt az imát, de a kis rituálé megnyugtató emléke arra sarkallta, hogy most rögtön új listát állítson össze. Jobb, mint birkákat számolni, gondolta magában, és jobban vágyott érezni azt a békét, amire emlékezett, mint amennyire szeretett volna elaludni.

Jó éjt, Mrs. Graham, mondta magában, és elmosolyodott, ahogy felidézett egy tünékeny képet a tiszteletes idős házvezetőnőjéről, amint az a kezét a vízbe mártotta, és vízcseppeket fröcskölt a forró serpenyőbe, hogy lássa, táncra perdülnek-e benne a cseppek. *Az Isten áldja meg.*

A tiszteletes, Mrs. Graham, az unokája, Fiona és az ő férje, Ernie... A szülei, habár ez csak amolyan hivatalos tiszteletadás volt két arctalan alaknak. Claire, odafönn a nagy házban, aztán, kis tétovázás után, Jamie. Aztán a saját kis családja következett, akiknek gondolatára melegség járta át a szívét.

Jó éjt, kislegény, mondta magában, és fejét a bölcső felé fordította, amiben Jemmy aludt. *Isten áldjon.* És Brianna.

A másik oldalra fordította a fejét, és kinyitotta a szemét. A párnán látta Brianna ovális arcának sötét foltját. Amilyen hangtalanul csak tudott, az oldalára fordult, és csak nézte a lányt. Hagyták kialudni a tüzet, mivel reggel úgymint korán indulnak, így olyan sötét volt a szobában, hogy Brianna arcából csupán szemöldökének és ajkának vonalait tudta kivenni.

Brianna sosem feküdt ébren az ágyban. Általában a hátára fordult, kinyújtózott, és elégedett sóhajjal elhelyezkedett, majd vett három mély levegőt, és máris álomba zuhant. Talán a kimerültség tette, vagy mert meg volt áldva jó egészséggel és tiszta lelkiismerettel, de Roger néha azt gondolta, hogy csak az a vágy hajtotta a lányt, hogy elmenekülhessen a maga kis álmvilágába, ahol szabadon kalandozhat az autójával, miközben kibontott haja lebeg a szélben.

Vajon miről álmodik most? – morfondírozott Roger. Érezte a lány meleg lehetétét az arcán.

Múlt éjjel azt álmodtam, hogy szeretkezem Rogerrel. Annak a bizonyos bejegyzésnek az emléke még mindig élénken élt Roger elméjében, bárminnyire szeretett volna is megfedkezni róla. Már sodródott az álom

és ébrenlét határa felé, hála a kis imájának, de Brianna álmoskönyvének emléke visszahúzta őt az éber oldalra. Nagyon jól tenné, ha nem álmodna most ilyesmit! Főleg azután, hogy nemrég szerettek.

Újra lehunyta a szemét, és légzésének ritmusára koncentrált. Homloka csupán pár hüvelyknyi távolságra volt Briannáétól. Lehetséges lenne, hogy meg tudná lesni a lány álmát, valahogy a koponyáján keresztül? Amit viszont érzett, az Brianna testének vibrálása és búcsújuk visszhangja volt, annak minden kétségével és örömeivel együtt.

Brianna és a kislegény is útnak indul reggel, csomagjaik összekészítve az ajtón belül álltak Roger holmijai mellett. Mr. Wemyss elviszi őket Hillsboroughba, ahol minden valószínűség szerint biztonságban lesz – és tisztességes jövedelemhez is jut – Mrs. Shelton alkalmazásában, akinek a portréját fogja megfesteni.

– Nagyon óvatos legyél! – mondta neki Roger harmadszor azon az estén. Hillsborough pontosan a Rendfenntartók területének közepén feküdt, és Roger komoly fenntartásokkal viseltetett Brianna útja iránt. A lány ügyet sem vetett férje aggodalmaira, és még gúnyolódott is azon, hogy ő vagy Jem bármilyen veszélybe kerülhetnének. Habár Briannának nagy valószínűség szerint igaza volt, Roger mégsem volt benne biztos, hogy a lány másként reagálna, ha *valóban* veszélybe kerülnének. Anynyira izgatott az átkozott megbízása miatt, gondolta Roger, hogy akár egy felfegyverzett csőcseléken is keresztülmasírozna, csak hogy eljusson Hillsboroughba.

Brianna lágyan énekelgetett magában – „Loch Lomond” mind közül a legrohadtabb. „Té mégy a hegynek fel, én pedig hegynek le, és én érek Skóciába előőőőbb...”

– Hallottad, mit mondtam? – kérdezte Roger, és elkapta Brianna karját, ahogy az Jemmy utolsó ruhácskáját hajtogatta.

– Persze, drágám – búgta Bree, a szempilláját rebegetve, gúnyos alázatossággal. Ez annyira ingerelte Rogert, hogy elkapta a lány csuklóját, és szembefordította őt magával.

– Komolyan mondom! – szólt Roger, és mélyen a lány kikerekedett szemébe nézett, habár a sötétkék háromszögekben még mindig ott bujkált egy kis csúfolódás. Még erősebben megszorította a csuklóját. Amilyen magas és erős testfelépítésű volt Brianna, csontjai olyan könnyűnek és vékonynak tűntek, szinte már törekenynek Roger szorításában. Hirtelen egy látomása támadt, és látta Brianna csontjait a bőre alatt: magas,

széles arccsontok, domború koponya és hosszú, fehér fogak. Túlságosan is könnyű volt elképzelni azokat a fogakat, hogy vicssorogva a gyökerükig kilátszanak állkapcsa csontjából.

Hirtelen erőszakos mozdulattal magához rántotta a lányt, és olyan hevesen csókolta meg, hogy fogaik összekoccantak, és azzal sem törődött, hogy esetleg bármelyikük megsérülhet.

Brianna mindössze egy inget viselt, de Roger még azzal sem vacakolt, hogy levegye azt, egyszerűen csak hátrébb tolta a lányt az ágyra, és felhúzta az inget a lány combja fölé. Brianna a fiú felé nyújtotta a kezét, de az nem hagyta, hogy megérintse őt. Először a kezeinél fogva szinte a matrachoz szögezte, aztán testének egész súlyával mohón nyomakodva belepasszírozta őt a matrac mélyedésébe, megnyugvást keresve a vékony húsrétegben, ami elválasztotta egymástól csontjaikat.

Csendben csinálták, nem feledkeztek meg a mellettük alvó gyermekről sem. És mégis, mindeközben Brianna teste válaszolt Roger testének, egyfajta mély és mehökkentő módon, valahol a szavakon túl.

– Komolyan mondtam – ismételte el Roger kicsivel később, a lány összekuszált hajába mormogva. A lányon feküdt, átölelve és mozdulatlanul tartva őt. Brianna megrándult, mire Roger még szorosabban fogta őt le. Brianna sóhajtott egyet, és Roger érezte, ahogy a lány ajkai megmozdulnak, és fogait gyengéden belemélyeszi a kulcsontja alatti húsbába. Brianna megharapta őt. Nem hirtelen, hanem lassú, szívogató harapással, amitől a fiú levegő után kapott, felemelkedett, és testük szétvált.

– Tudom – felelte a lány, és kiszabadította karjait, hogy Roger háta mögé kerülhessen, és a saját nedves és meleg teste puhaságához szorítsa őt. – Én is.

– Ezt akartad? – suttogta Roger halkán, hogy nehogy felébressze a lányt. Brianna testének melegsége csak úgy sugárzott az ágyneműn keresztül. A lány mélyen aludt.

Ha ez volt az, amit a lány akart – de mi is volt ez pontosan? Roger szeretkezés közben előtörő brutális énje, amire az ő teste is válaszolt? Vagy a lány érzekelte és megértette a mögötte megbújó erőt, Roger kétségbeesett próbálkozását arra, hogy biztonságban tudja őt?

És ha a durvaság volt az... Roger nyelt egyet, és ökölbe szorította a kezét Stephen Bonnet gondolatára. Brianna sosem mondta el neki, hogy mi történt közte és Bonnet között, az pedig, hogy rákérdezzen, elképzelhetetlen

volt. De ami még ennél is elképzelhetetlenebb lett volna, hogy ő valami gyanúsat feltételezzen abban a találkozásban, ami felkavarná és a szegénybe taszítaná Briannát. És mégis, Briannát láthatóan felkavarták azok a ritka alkalmak, amikor valami arra készítette Rogert, hogy hirtelen magáévá tegye a lányt, a szokásos gyengédsége nélkül.

Rogeren most már az ima sem segített.

Egyszer már érezte ugyanezt, a rododendronok poklában, a nyirkos gyökerek és a mindig elé lógó levelek alkotta útvesztőben, ahol teljesen mindegy, merre fordul. Homályos alagutak kecsegtették a menekülés reményével, amik azonban csak arra voltak jók, hogy még jobban belegabalyodjon.

Mert nem találkozom én már igaz szerelmemmel Loch Lomond kies partján és lankáin.

Roger teste ismét megfeszült, bőre bizsergett, és lábai nyughatatlanul rángatóztak. A szűnyog eldöngöcsélt előtte, mire Roger a levegőbe csapott, de persze túl későn. Képtelen volt nyugton maradni, így aztán csendben kicsusszant az ágyból, és gyorsan csinált egy sorozat guggolást, hogy a görcs enyhüljön a lábizmaiban.

Ettől egy kicsit megkönnyebbült, de azért leereszkedett a padlóra, hogy csináljon néhány fekvőtámaszt, magában számolva, ahogy a padlódeszkákhoz közelített. Egy. Kettő. Három. Négy. Roger csak a mellkasában, a karjában és a vállában ébredő égő érzésre koncentrált, és a számolás enyhítő monotonitására. Huszonhat, huszonhét, huszonnyolc...

Végül az átmeneti kimerültségtől remegő izmokkal felállt, leakasztotta az ablakot eltakaró bőrt, és meztelenül elé állt, hogy egész testét körül lengje a nyirkos éjszakai fuvallat. Lehet, hogy ezzel további szűnyogokat engedett be, de az is lehet, hogy ami bent volt, most kirepült.

Az erdőt ezüstre festette a hold fénye, és valahol az erdő sötét szívében halvány lángok villódtak, ott, ahol a milícia táborozott. Egész nap érkeztek a telepések, ki öszvéren, ki lovon, muskétáikat keresztbe téve az összegöngyölt pokrócaikon. Roger kihallotta a beszéd és a nevetés foszlanyait, amit felé sodort a szél. Legalább nem ő az egyetlen, aki még mindig ébren van, gondolta, és ettől kissé meg is nyugodott.

A tisztás távolabbi végében egy erősebb fény gyúlt fel a nagy ház oldalánál. Egy lámpás és két, egymás mellett sétáló alak, egyikük magas, a másikuk alacsonyabb.

A férfi mondott valamit, hanghordozása alapján faggatózás volt. Roger felismerte Jamie hangját, de a szavait nem tudta kivenni.

– Nem – jött a válasz Claire hangján, ami könnyedebbnek és tisztábbnak hangzott, ahogy közeledtek. A lámpa fényében látta Claire kezének körvonalait megremegni. – Tiszta kosz lettem a kertben. Megmosakszom, mielőtt bemegyek. Te menj csak, bújj be az ágyba.

A magasabb alak tétovázott, aztán átadta Claire-nek a lámpást. Roger meglátta Claire arcát egy pillanatra a fényben, ahogy mosolyogva felpillantott. Jamie lehajolt, megcsókolta őt, majd hátrébb lépett.

– Igyekezz hát – mondta, és Roger kihallotta a mosolyt hangjából. – Nem alszom jól, ha nem vagy mellettem, Sassenach.

– Egyből mész is aludni? – kérdezte Claire, játékos kötekedéssel a hangjában.

– Nem, nem egyből. – Jamie alakja a sötétbe olvadt, de a szellő Rogerék háza felé fújt, és a hangja úgy jött a sötétből, mintha az éjszaka része lett volna. – De azt a másik dolgot sem tudom csinálni, hacsak nem vagy mellettem, tudod?

Claire halkán felnevetett.

– Kezdd csak el nélkülem – mondta az asszony, és a kút felé fordult. – Mindjárt megyek én is.

Roger megvárta az ablaknál, amíg Claire visszajött, lámpását sietős léptei ritmusára lengette, majd bement az épületbe. A könnyű szél iránya megfordult, így Roger nem hallotta már a férfihangokat az erdőből, habár tűzük még mindig égett.

– Korán érkezted, haver – szólalt meg Roger, majd lassan a szentjánosbogár felé nyúlt, és gyengéden megbökte. – Gondolod, hogy van már odakint valaki? – A rovar arrébb ment pár hüvelyket, aztán megállt, és potrohával makacsul tovább villogott.

Roger elnézett az erdő felé. Bőre mostanra lehűlt, és mellkasa libabőrös lett. Lassan megdörzsölte, és megtalálta azt az érzékeny pontot, ahol Brianna megharapta. Sötét volt, de a hold fényénél egy halvány folt látszott a bőrén. Vajon holnap reggel még mindig látszódni fog? – morfondírozott.

Ahogy felnyúlt, hogy visszahúzza a bőrt az ablakra, a hold fénye megcsillant valami üvegen. Brianna személyes holmijainak szerény gyűjteménye az ablak melletti polcon sorakozott: egy pár teknőspáncél fésű, amit Jocastától kapott, az ezüst karkötő, egy kis palack varádcisolaj, két-három intim szivacs, és ami a legjobban fénylett: egy nagy üveg répamag. A lánynak ma este nem volt ideje a varádcisolajat használni, de Roger meg mert volna esküdni a saját életére, hogy Brianna aznap már vett be a magokból.

Lehúzta az állatbőrt az ablakra, és elindult vissza az ágyhoz, de egy pillanatra megállt a bölcső mellett, és kezét a szúnyoghálóra téve ellenőrizte a kisleány légzését, ami megnyugtatóan meleg volt a keze bőrén.

Jem lerúgta magáról a takaróit, úgyhogy Roger benyúlt a háló alá, és csak úgy érzésre feljebb húzta őket. Volt ott valami puha... Ja, hiszen ez csak Jemmy rongybabája, amit a kisleány a mellkasához szorított. Roger egy percig csak állt ott, kezét Jemmy hátán tartotta, és érezte, ahogy keze a kisleány lélegzésének megnyugtató ritmusával fel-le jár.

– Jó éjt, kisleány – suttogta végül, és megérintette a puhán kibélelt domborulatot a kisleány hátsóján. – Isten áldjon, és tartson téged biztonságban.

Boldog születésnapot!

1771. május 1.

Egyesített csapattábor

Kicsivel hajnal után ébredtem. Valami bogár riasztott fel, amint éppen felfelé sétált a lábamon. Megrándítottam a lábam, és bármi volt is az, sietve eltűnt a fűben, mert bizonyára megrémült a felfedezéstől, hogy egy élő valami vagyok. Gyanakodva megmozgattam a lábujjaimat, de nem találtam más betolakodót a pokrócom alatt. Mélyen belelegeztem az erdőillatú, friss levegőt, és kényelmesen elernyedtem.

Hallottam némi halk mozgolódást a közelben, de az csak a tisztek lovainak dobogása és horkantása volt, amik sokkal korábban felébredtek, mint az emberek. Maga a tábor még mindig csendes volt, legalábbis amennyire pár száz férfi csendes lehet a nap bármelyik szakában. A kifüggesztett vászonlepedő gyenge fényben derengett, és falevelek árnyéka vetült rá, habár a nap még nem kelt fel teljesen. Félig lecsuktam a szemem, és megkönnyebbültem a gondolatra, hogy még nem kell felkelnem egy ideig, és mire felkelek, valaki más már csinál reggelit.

Múlt éjjel érkezünk a táborba a Piedmont-fennsíkon és a hegyeken keresztül vezető kanyargós utazás után, hogy csatlakozzunk a többiekhez Bryan ezredes ültetvényén. Még jó időben voltunk, Tryon még nem érkezett meg csapataival New Bernből, sem pedig a Craven és Carteret megyei osztagok, akik hozták magukkal a tüzérségi felszerelést és a forgótalpas lövegeket. Tryon csapatait mára vártuk, legalábbis Bryan ezredes ezt mondta nekünk tegnap éjjel, vacsoránál.

Egy szöcske landolt hangos dobbanással a fölöttem kifeszített vászonon. Résnyire összehúzott szemmel sandítottam rá, de úgy tűnt, nem szándékozik bejönni, hála istennek. Talán el kellett volna fogadnom Mrs.

Bryan ajánlatát, hogy keres nekem egy szabad ágyat a házban a többi tiszt feleségével együtt, akik elkísérték a férjeiket. Jamie ragaszkodott hozzá, hogy a szabad ég alatt aludjon az emberei társaságában, és én vele tartottam, mert inkább alszom Jamie-vel bogarak között a szabadban, mint egyedül egy ágyban.

Mozdulatlanul oldalra pislantottam, nehogy felébresszem Jamie-t, ha még mindig aludna. Ébren volt. Csendben feküdt, és teljesen ellazultnak tűnt, a jobb kezét kivéve, amit felemelt, és mintha közelről vizsgálhatta volna, a tenyerét forgatta maga felé és vissza, behajlította ujjait, majd kiegyenesítette őket, amennyire csak tudta. A gyűrűsujja egyik ízülete nem mozgott, így ez az ujj merev volt. A középső ujj kissé megcsavarodott, és egy mély, fehér sebhely tekeredett a középső ízület körül.

Keze kérges volt és kopott a munkától, és az apró szög ütötte sebhely halvány rózsaszínen még mindig látszott a tenyere közepén. Kézfejének bőre bronzbarna volt és napszítta, napfoltokkal pöttyözött, és a nap által aranyszőkére szívolt szőr tarkította. Mindent egybevetve rendkívül gyönyörűnek láttam.

– Boldog születésnapot – mondtam halkan. – Leltározol?

Jamie a mellkasára ejtette a kezét, és mosolyogva felém fordította a fejét.

– Igen, valami olyasmi. Bár azt hiszem, van még néhány óráim. Fél hatkor születtem, vacsoraidőig még nem mondhatom, hogy egy fél évszázadot megéltem.

Felnevettem, az oldalamra fordultam, és lerúgtam magamról a pokrócot. A levegő még mindig kellemesen hűvös volt, de már nem sokáig.

– Gondolod, hogy vacsoráig jelentősen elbomlanál? – kérdeztem inceselkedve.

– Ó, nem gondolom, hogy bármilyen tagom is leesne addig – felelte elgondolkodva. – Ami azt illeti, hogy működnek-e a tagjaim... Nos hát... – Kinyújtózott, hátát megfeszítette, majd hálásan nyögött egyet, és visszasüppedt a fekhelyre, amikor a kezem megállapodott rajta.

– Úgy tűnik, minden rendesen működik – biztosítottam. Próbaképpen megrángattam kicsit, épp csak annyira, hogy megnyikkanjon. – Nem lazult meg.

– Akkor jó – felelte, és kezét határozottan az enyémre fektette, hogy megelőzzön további meglepetésszerű ellenőriztetést. – Honnan tudad, hogy mit csináltam? Hogy leltároztam, ahogy te mondod.

Hagytam, hogy Jamie fogja a kezemet, de az államot a mellkasa közepére toltam, oda, ahol van egy kis mélyedés, ami mintha pont erre a célra lenne kitalálva.

– Én mindig ezt csinálom, amikor születésnapom van, habár általában inkább az előtte való éjszakán teszem. Egyfajta visszatekintés ez, azt hiszem, értékelem az elmúlt évet. Számba szoktam venni a dolgokat, szerintem ezt mindenki szokta. Csak hogy megtudjuk, vajon ugyanazok az emberek vagyunk-e még, mint előző nap voltunk.

– Én meglehetősen biztos vagyok abban, hogy ugyanaz vagyok – biztosított Jamie. – Te sem látsz semmi jelentős változást, igaz?

Feleltem az állam Jamie mellkasának gödréből, és alaposan végignéztem rajta. Az igazat megvallva, elég nehéz volt Jamie-re objektíven tekintenem. Már annyira megszoktam és megszerettem a vonásait, hogy hajlamos voltam észrevenni a legapróbb, legkedvesebb dolgokat is rajta – a szeplőket a fülcimpáján, az egyik alsó metszőfogát, ami kicsit kitüremkedett a többi közül –, és arcának legkisebb rezdülésére is reagáltam, de nem néztem rá egészséges egészként.

Jamie higgadtan tűrte a vizsgálódásomat, és szemhéját félig leeresztette a felkelő nap egyre erősödő sugaraival szemben. Haja kibomlott alvás közben, és a vállára omlott, vöröses hullámokkal keretezte arcát, amin a jókedv és szenvedély vonásai uralkodtak, de ami paradox és egyedülálló módon volt képes kifejezéstelenné is válni.

– Nem – feleltem végül, és államot újból leengedtem egy elégedett sóhajjal. – Még mindig ugyanaz vagy.

Jamie derült kis morgást hallatott, de továbbra is mozdulatlan maradt. Hallottam az egyik szakácsot valahol a közelünkben botladozni és szitkozódni, ahogy felbukott egy kocsirúdban. A tábor még mindig épülőben volt, néhány csapat – ahol a tisztek és a közlegények között is nagyobb arányban voltak harcedzett katonák – tűnt rendezettebbnek és szervezettebbnek. De az összegyűltek nagy része nem ilyen volt, így aztán dülöngélő sátrak és szanaszét hagyott felszerelések hevertek mindenütt a réten, egyfajta katonás összevisszaságban.

Dobszó hangzott fel, aminek semmi látszólagos hatása nem volt. A hadsereg tovább szendergett.

– Gondolod, hogy a kormányzó tud kezdeni valamit ezekkel a csapatokkal? – kérdeztem kétkedve.

Úgy tűnt, a sereg hős dobosa is visszatért aludni. A kérdésekre Jamie hosszú, lusta, aranybarna szempillái lassan felemelkedtek.

– Ó, hogyme. Tryon katonáember, nagyon is tudja, mit kell tennie, legalábbis, hogy hogy fogjon hozzá. Nem olyan bonyolult rávenni az embereket, hogy meneteljenek oszlopban és ássanak latrinát. Rávenni őket, hogy harcoljanak, az már egy más dolog.

– Tryon képes rá?

Jamie mellkasa az állam alatt egy nagy sóhajtól megemelkedett, majd visszasüllyedt.

– Talán igen, talán nem. A kérdés valójában az, hogy meg kell-e tennie.

Tényleg ez volt a kérdés. A pletykák egész úton Fraser's Ridge-től idáig úgy keringtek körülöttünk, mint az őszi levelek a szélviharban. A Rendfenntartóknak tízezer emberük van, akik egy emberként menetelnek New Bern felé. Gage tábornok hajóval jött New Yorkból egy ezred hivatásos katonával, hogy leverje a Kolóniát. Az Orange megyei milíciában zendülés tört ki, és az összes tisztet megölték. A Wake megyei milícia fele dezertált. Hermon Husbandet letartóztatták és feltették egy Londonba induló hajóra, hogy ott bíróság elé állítsák árulásért. Hillsborough elfoglalták a Rendfenntartók, akik arra készültek, hogy felgyújtják a várost, és Edmund Fanninget az összes társával együtt kardélre hányják. Reméltem, hogy az utolsó hír nem igaz, de ha mégis, akkor Hubert Sherston nem tartozott Fanning bizalmasai közé.

Miután végighallgattuk a szóbeszéddek és feltételezések tömegét és az egyértelműen vad koholmányokat, az egyetlen tény, amiben biztosak lehettünk, az volt, hogy Tryon kormányzó úton van, hogy csatlakozzon a milíciához. Azután majd meglátjuk, hogyan tovább.

Jamie szabad keze a hátamon pihent, hüvelykujjával finoman simogatta a lapockám szélét. Úgy tűnt, hogy gondolatai szokásos kordában tartásával képes volt ellenállni annak, hogy a harci helyzet bizonytalan kimenetelén morfondírozzon, és valami egészen másra töri épp a fejét.

– Gondoltál valaha arra... – kezdte, majd elhallgatott.

– Mire? – Lehajoltam, hogy megcsókoljam a mellkasát, és közben megfeszítettem a hátamat, bátorításul, hogy vakarja meg, amit meg is tett.

– Nos... Nem vagyok benne biztos, hogy el tudom magyarázni, de belém hasított a felismerés, hogy már hosszabb időt megéltem, mint az apám, amire nem számítottam, hogy meg fog történni – tette hozzá fanyar mosollyal. – Csupán... Szóval ez elég furcsa, ez minden. Csak azon gondolkodtam, hogy neked ez már eszedbe jutott saját magaddal kapcsolatban? Úgy értem, te is olyan fiatalon elveszítetted az édesanyádat.

– Igen. – Arcomat Jamie mellkasába temettem, hangom tompán hallatszott ingének redői közül. – Gondoltam erre... Amikor fiatalabb voltam. Olyan érzés, mint amikor térkép nélkül indul az ember kirándulni.

Jamie keze megállt egy pillanatra a hátamon.

– Igen, úgy van – felelte kicsit meglepetten. – Többé-kevésbé tudtam, milyen harmincas vagy negyvenes férfinak lenni... De most hogyan tovább? – Mellkasa kissé megemelkedett, egy apró hang kíséretében, ami mintha a derűtség és tanácstalanság keveréke lett volna.

– Fel fogod találni magad – feleltem gyengéden az arcomba hulló haj alól. – Figyelj meg más nőket vagy férfiakat, próbáld magadra az életüket, tarts meg belőle annyit, amit te is használni tudsz, aztán nézz magadba, és keresd meg ott, amit nem találsz máshol. És mindig... Mindig... Tedd fel magadnak a kérdést, hogy vajon helyesen cselekszel-e.

Jamie keze melegnek és nehéznek érződött a hátamon. Érezte a szemem sarkából váratlanul leguruló könnyeket, ahogy megnedvesítették az ingét, mire másik kezével megérintette a fejemet, és végigsimította a hajamat.

– Igen, úgy van – ismételte nagyon csendesen.

Odakint a tábor éledezett, edénycsörgés és dobbanások hallatszottak, és ébredés utáni rekedtes hangok. Odafent a szöcske elkezdett ciripelni, de olyan hangon, mintha valaki a körmeivel kapargatna egy rézedényt.

– Ez egy olyan reggel, amit apám sosem ért meg – szólalt meg Jamie, olyan halkán, hogy szavait ugyanúgy hallottam a mellkasán át, mint a fülemmel. – A világ és benne minden nap ajándék, *mo chridhe*... Akármit hozzon is a holnap.

Nagyot sóhajtottam, és elfordítottam a fejemet, hogy megpihentethessem arcomat a mellkasán. Kedvesen odanyúlt, és megtörölte az orromat inge egy redőjével.

– Ami pedig a leltárt illeti – tette hozzá gyakorlatiasan –, minden fogam megvan, nem hiányzik egy testrészem sem, és a farkam még mindig feláll magától minden reggelen. Lehetne rosszabb is.

Harci eszközök

Napló a felkelők elleni hadjáratról

Tulajdonos: William Tryon, kormányzó

Május 2., csütörtök

Kivonultak New Bernből a craveni és cartereti különítmények két ágyúval, szekerekre szerelt hat forgótalpas löveggel, tizenhat kocsival és négy kordéval, megrakva csomagokkal, lőszerez és annyi élelmiszerez, ami elég azon csapatok ellátására is, akik Bryan ezredes birtoka, a központi gyülekezőhely felé menet csatlakoznak hozzájuk.

A kormányzó április 27-én hagyta el New Bernt, és május 1-re érkezett meg Bryan ezredeshez. Ma egyesült a két osztag.

Egyesített csapattábor, május 3., péntek

A kormányzó délben ellenőrizte csapatait a mezőn Smith Ferrynél, a Neuse folyó nyugati partján.

Május 4., szombat

Az egész tábor kilenc mérföldet menetelt a Johnston udvarházba.

Május 5., vasárnap

Tizenhárom mérföldnyi menetelés Theophilus Hunter őrnagy Wake megyei birtokáig.

Május 6., hétfő

A sereg megpihent, míg a kormányzó általános seregszemlét tartott a Wake megyei ezrednél. Mr. Hinton, a sereg ezredese tájékoztatta a kormányzót, hogy alig huszonkét embert tudott toborozni, a parancs ellenére, mert növekvő elégedetlenség figyelhető meg a megye lakosai körében.

A kormányzó általános elégedetlenséget tapasztalt a Wake megyei hadtestnél, ahogy elhaladt a zászlóalj első sora előtt, és miután látta, hogy csupán minden ötödik férfi rendelkezik fegyverrel, és a felszólításának, hogy önként csatlakozzanak a hadsereghez, nem engedelmeskedtek, megparancsolta seregének, hogy vegye körül a zászlóaljat. Amikor ez megtörtént, utasította három ezredesét, hogy válassza ki közülük a negyven legfeltűnőbb és legaktívabb egyént, mely manőverre jelentékeny pánik tört ki a hadtest soraiban, ami akkor mintegy négyszáz főből állt.

A sorozás során a hadsereg tisztjei aktívan győzködték az egyéneket, hogy csatlakozzanak, és alig két óra múlva már ötven férfiból állt a Wake megyei hadtest. Az este leszálltával a hadtestet feloszlattam, mert szégyelltem becsstelenségüket és viselkedésüket. Seregünk visszatért a táborba.

Május 8., szerda

Hinton ezredes különítményét hátrahagytuk, abból a megfontolásból, hogy akadályozzák meg az elégedetlenkedők csoportba tömörülését és csatlakozását a szomszédos megyék Rendfenntartóihoz.

Ma reggel egy különítmény Turner Tomlinson, egy közismert Rendfenntartó házához vonult. Foglyul ejtették és a táborba hozták, ahol elzárásra került. Bevallotta, hogy ő is Rendfenntartó, de másra nem derült fény.

A hadsereg továbbhaladt, és Booth mellett tábort vert New Hope Creekben.

Május 10., péntek

Pihenőt tartottunk, parancsba adtam a kocsik feltöltését, a lovak megpatkolását és minden egyéb megjavítását. Az Orange megyei két sereg ellenőrzése Hillsboroughban.

Tomlinson, a fogoly ma este megszökött a tömlöcéből. Egy osztagot utánaküldtem, de nem jártak sikerrel.

Május 12., vasárnap

Menetelés és átgázolás a Haw folyón. A hadsereg tábort vert a folyó nyugati partján. Számításaink szerint a Rendfenntartók meg akarták akadályozni, hogy a király csapatai átkeljenek a folyón, de arra számítottak, hogy a hadsereg nem fogja elhagyni Hillsborought hétfőnél

előbb, azonban seregünk eme hirtelen lépése meghiúsította a Rendfenntartók tervének ezen részét.

Azt a hírt kaptam ma, hogy Waddell tábornokot és a parancsnoksága alá tartozó csapatokat arra kényszerítették a Rendfenntartók, hogy újra átkeljenek a Yadkin folyón.

Idézet a Mr. McCarty tiszteletes által tartott istentiszteletből: „Ha nincs kardod, add el a ruhád, és vegyél egyet.”

A mai napon húsz úriember csatlakozott a hadsereghez, önkéntesként, elsősorban Granvill és Bute megyékből. A könnyűlovassághoz osztottuk be őket, MacDonald őrnagy parancsnoksága alá. Egy Rendfenntartót, aki a fegyverével állt lesben, közeli csapataink fogtak el. A hadtápos egy csapra vert hordó rumot hozott ki az elfogott férfi házából, ami a Rendfenntartók ellátására szolgált, valamint néhány sertést, melyek a férfi családjáé voltak.

Május 13., hétfő

Menetelés O'Nealbe. Tizenkét órakor egy sürgősségi futár érkezett Waddell tábornoktól egy szóbeli üzenettel. A futár nem mert írott levelet szállítani, mert félt, hogy elveszik tőle. Az üzenet szerint folyó hó 9-én, csütörtök este a Rendfenntartók csapata, szám szerint kétezer fő, körbevette a táborukat, és a legmerészebb és legarcátlanabb módon felszólították a tábornokot, hogy csapataival vonuljon vissza a Yadkin folyó túloldalára, ahonnan addigra ő már mintegy két mérföldnyire került. A tábornok megtagadta az engedelmességet, és ragaszkodott ahhoz, hogy teljesítse a kormányzó parancsát. Ezen a Rendfenntartók még jobban felbőszültek, és indiánkiáltásokkal próbálták megfélemlíteni a katonákat.

A tábornok, miután látta, hogy emberei száma nem éri el a háromszázat, és általában sem kívántak harcba szállni, emellett az örök közül jópáran átpártoltak a Rendfenntartókhoz, kénytelen volt engedelmeskedni, és másnap kora reggel újra átkeltek a Yadkin folyón ágyúikkal és csomagjaikkal. A Rendfenntartók beleegyeztek, hogy feloszlanak és visszatérnek a lakóhelyükre.

Azonnal haditanácsot tartottak a futárral érkezett információk hallatán, melynek tagjai a tiszteletre méltó John Rutherford, Lewis DeRosset, Robert Palmer, Sam Cornell Őfelsége tanácsából, valamint a hadsereg ezredek és főtisztjei voltak. Arra jutottak, hogy a hadseregnek

meg kell változtatnia az útvonalát. Felmennek a Holt százados birtokánál vezető útra, ami Hillsboroughtól Salisbury felé megy, a lehető legtöbb felszereléssel elhagyják a Kis- és Nagy-Alamance folyókat, és időt nem veszítgetve menetelnek, hogy csatlakozzanak Waddell tábornokhoz. Ennek megfelelően a hadsereg útnak indult, és még az éj leszállta előtt elérték a Kis-Alamance nyugati oldalát, ahol le is táboroztak. Egy erős hadosztályt előreküldtek, hogy szállják meg a Nagy-Alamance folyó nyugati partját, hogy megakadályozzák az ellenséges csapatok letelepedését azon a fontos szakaszon.

Ezen az estén információt kaptam arról, hogy a Rendfenntartók felderítőket küldtek minden településre, és Sandy Creeknél, Hunter birtoka közelében fognak összegyűlni.

Menetelés és csatlakozás a Nagy-Alamance nyugati partján lévő különítményhez, ahol azok igen jó táborhelyet választottak. A hadsereg itt megpihent, amíg további ellátmány nem érkezik Hillsboroughból, mely célból több kiürített kocsit is Hillsboroughba küldtek a táborhelyről.

Ma este hírek érkeztek a táborba, miszerint a lázadók éjszaka meg akarják támadni a tábort. Megtettük az összecsapáshoz szükséges előkészületeket, és a sereg egyharmada parancsba kapta, hogy maradjon ébren és fegyverben egész éjszaka, a többiek pedig, hogy aludjanak a fegyvereik közelében. Nem volt riadóztatás.

Május 14., kedd

Pihenő, parancsba adva a táborhely elhagyásának tilalma.

A katonák egész éjszaka maguk mellett tartották a fegyvereiket. Nem volt riadóztatás.

Május 15., szerda

Este hat óra körül a kormányzó levelet kapott a lázadóktól, amit azonnal a haditanács elé terjesztett, ahol elhatározták, hogy a hadsereg másnap korán reggel a lázadók ellen indul, és hogy a kormányzó levelet küld nekik a feltételeikkel, és annak visszautasítása esetén támadást indít ellenük.

A katonák továbbra is felfegyverkezve maradtak egész éjszaka. Nem volt riadóztatás, habár a lázadók öt mérföldnyire voltak a tábortól.

Az álmoskönyvből:

Május 15., Hillsborough

„Múlt éjjel korán elaludtam, és még hajnal előtt felébredtem, egy szürke felhő közepében. Egész nap úgy éreztem, mintha köd belsejében járkálnék: az emberek beszéltek hozzám, de én nem hallottam őket, láttam, ahogy mozog a szájuk, bólogattam és mosolyogtam, aztán otthagytam őket. A levegő forró volt és fülledt, és mindennek izzó fémszaga volt. Hasogat a fejem, a szakács meg az edényekkel csörömpöl.

Egész nap próbáltam visszaemlékezni, hogy mit álmodtam, de nem sikerült. Csak a szürkeség volt, és hogy félek valamitől. Sosem voltam még egyetlen csata közelében sem, de van egy olyan érzésem, hogy amiről álmodom, az ágyúfüst.”

A haditanács

Jamie a haditanács gyűléséről jóval vacsoraidő után ért vissza, és röviden tájékoztatta az embereket Tryon szándékáról. A katonák általánosságban véve támogatták, még ha nem lelkesedtek is a döntéstől.

– Ist gut, hogy indulunk végre – mondta Ewald Mueller, és kinyújtózta hosszú karjait, és megropogtatta ízületeit. – Ha tovább maradunk, benő minket a moha!

Megjegyzését nevetéssel és bólogatással üdvözölték a többiek. A társaság hangulata érezhetően felélénkült a reggeli akció hírére. A férfiak letelepedtek beszélgetni a tűz köré. A lemenő nap sugarai megcsillantak az ónkupákon és a gondosan a lábaik mellé fektetett fegyverek fényes csövein.

Jamie gyors ellenőrzést végzett, kérdésekre válaszolt, és biztatta a nyugtalanokat, majd csatlakozott hozzám a saját kis tűzünknel. Rásandítottam. A kialakult helyzet okozta stressz ellenére egyfajta leplezett elégedettség érződött belőle, ami felkeltette bennem a gyanút.

– Mit műveltél? – kérdeztem tőle, és átnyújtottam neki egy vaskos karéj kenyeret és egy tál ragut.

Jamie nem is próbálta tagadni, hogy mesterkedett valamiben.

– A gyűlés után sikerült Cornell-lel kettesben maradnom annyi időre, hogy megkérdezzem Stephen Bonnettről. – Harapott egy falatot a kenyérből, és szinte rágás nélkül le is nyelte. – A Krisztusát, de éhes vagyok! Egész nap nem ettem semmit, csak a szederbokrok között csúszkáltam, mint egy kígyó.

– Samuel Cornell-lel biztos nem a szederbokrokban találkoztál. – Cornell a kormányzó királyi tanácsának egyik tagja volt, egy gazdag, nagydarab kereskedő Edentonból, aki társadalmi helyzete, testfelépítése és természete folytán teljesen alkalmatlan volt a szederbokrok alatti kúszásra.

– Nem, az később volt – mártogatta a kenyeret a raguba, majd újra hatalmasat harapott bele, aztán intett a kezével, hogy nem tud beszélni. Megkínáltam egy kupa almaborral, amivel azonnal leöblítette a torkát.

– A lázadók vonalait kerestük – magyarázta, amikor újra levegőhöz jutott. – Nincsenek messze, tudod? Habár a „vonalak” ez esetben erős túlzás – tette hozzá a ragut kanalazva. – Azóta nem láttam ilyen csöcseléket, hogy Franciaországban harcoltam, és bevettünk egy falut, ahol egy csapat borcsempész volt. Fele a kurtizánoknál lebzelt, és az összes részeg volt. Úgy kellett összekaparnunk őket a földről, hogy letartóztassuk őket. Ez a mostani banda egy kicsit jobb, amennyit láttam belőlük. Legalább szajhából nincs annyi – tette hozzá, az igazság kedvéért, majd betömte a maradék kenyeret a szájába.

A kormányzó hadseregének legalább fele hasonló állapotban volt, ami az italt illeti, de ez annyira megszokott volt, hogy az szinte említésre sem méltó. Adtam Jamie-nek még egy darab kenyeret, és visszatértem beszélgetésünk korábbi témájára.

– És megtudtál valamit Bonnetről?

Jamie bólintott, megrágta, ami a szájában volt, és nyelt egyet.

– Cornell nem találkozott veled, de hallott róla. Úgy tűnik, hogy Bonnet az Outer Banks mentén hajózik fel és alá egy ideig, majd eltűnik három-négy hónapra. Aztán hirtelen egy nap megint ott van, az edentoni és roanoke-i kocsmákban iszik, és csak úgy folyik az arany a zsebéből.

– Tehát Európából hoz árut, és itt adja el. – Három-négy hónapba tellett Angliába hajózni és vissza. – Feltételezem, csempészettel foglalkozik.

Jamie bólintott.

– Cornell is így gondolja. És tudod, hol teszi partra az áruját? – Jamie végighúzta a kézfejét a száján, és gúnyosan felderült. – Wylie mólóján. Legalábbis ezt beszélik.

– Hogy mi... Csak nem azt mondd, hogy Phillip Wylie egy követ fúj Bonnettel? – Teljesen megdöbbsentem – és nagyon ideges lettem – ezt hallván, de Jamie megrázta a fejét.

– Ami azt illeti, abban nem vagyok biztos, de a móló Phillip Wylie ültetvényéhez tartozik. És a kis szarházi *tényleg* Bonnettel érkezett River Runba annak idején, bárhogymagyarázta is azt később – tette hozzá, aztán legyintett egyet, elhessegetve Phillip Wylie gondolatát egy pillanatra. – De Cornell azt mondja, hogy Bonnet ismét eltűnt, egy hónapja nem látták. Tehát a nagynéném és Duncan pillanatnyilag biztonságban van.

Egy gonddal kevesebb, ami miatt aggódnom kell, ami nagyon kellett is, hiszen enélkül is van elég baj.

Irónia nélkül beszélt, mialatt körbenézett a táboron. Ahogy kezdett beszélni, tüzek fényei derengtek a komor szürkületben a Nagy-Alamance folyó partja mentén, mint több száz szentjánosbogár.

– Hermon Husband is itt van – szólalt meg újból.

Felnéztem a frissen kimert tál raguból.

– Beszéltél vele?

Jamie megcsóválta a fejét.

– Nem mehettem oda hozzá. Elvégre a Rendfenntartók oldalán áll, nem igaz? Egy kis domb tetején voltam, és a patak túlsó partját figyeltem, amikor a távolban megláttam őt. Egy nagy csapattal volt, de az öltözeke elárulta.

– Mihez fog kezdeni? – kérdeztem, ahogy átnyújtottam a teleszedett tálat Jamie-nek. – Harcolni nem fog, az biztos, sem pedig hagyni a többieknek, hogy harcoljanak. – Hajlottam arra, hogy Husband jelenlétét reménytelen jelnek vegyem. Hermon Husband volt az, akit leginkább a Rendfenntartók igazi vezetőjének lehetett nevezni. Abban biztos voltam, hogy hallgatnak a szavára.

Jamie gondterhelten megcsóválta a fejét.

– Nem tudom, Sassenach. Ő maga nem fog fegyvert ragadni, az biztos. De hogy a többiek mit akarnak... – Jamie elhallgatott és a gondolataiba merült. Aztán hirtelen elhatározásra jutott. Visszaadta a tálat, majd sarkon fordult, és átvágott a táboron.

Láttam, hogy megérinti Roger vállát, és félrevonja őt egy kicsit. Pár szót váltottak, aztán Jamie benyúlt a kabátjába, előhúzott valami fehér dolgot, és átadta Rogernek. A fiú vetett egy pillantást a holmira, majd bólintott, és a kabátjába dugta.

Jamie megveregette Roger vállát, és magára hagyta őt, majd visszajött a táboron át, de megállt a Lindsay fivéreknel egy percre, hogy elsüssenek pár saftos poént.

Mosollyal az arcán, megkönnyebbülten tért vissza hozzám, és visszavette a tál ételt.

– Megmondtam Roger Macnek, hogy holnap első dolga legyen elmenni és megkeresni Husbandet – mondta Jamie, és újult étvággyal esett neki a ragunak. – Azt is mondtam, hogy ha tudja, hozza őt ide, hogy négy szemközt beszélhessen Tryonnal. Ha Husband nem tudja meggyőzni Tryont, ami valószínűleg így lesz, akkor talán Tryon győzi meg Husbandet

szándékai komolyságáról. Ha Hermon látja, hogy ebből vérontás lesz, akkor lehet, hogy meg tudja győzni az embereit, hogy vonuljanak vissza.

– Tényleg így gondolod? – Esett egy kis eső a délután folyamán, és a keleti égboltot még mindig felhők borították. A felhők széle vörös fényrel izzott, de nem a lemenő nap alacsony szögben beeső sugarai miatt, hanem a tüzekről, amiket a Rendfenntartók gyújtottak, akik az Alamance folyó túloldalán táboroztak láthatatlanul.

Jamie kitörölte a tálját, és bekapta az utolsó falat kenyeret is. Megrázta a fejét.

– Nem tudom – felelte egyszerűen. – De nincs semmi más, amivel próbálkozhatnánk, nem igaz?

Bólintottam, és lehajoltam, hogy tegyek még fát a tűzre. Ma éjszaka senki sem tér korán nyugovóra.

A táborítüzek egész éjjel égtek, füstöltek és sercegetek a szitáló esőben. Mostanra azonban a szitálás elállt, a felhők felszakadoztak, és mint egy kanca hosszú, finom farka, oszlottak csíkokra, amik tüzesen ragyogtak, végig a nyugati ég ívéen, elhomályosítva a földön égő gyengécske tüzek fényét. Ezt látván Jamie karjára helyeztem a kezem.

– Nézd! – mondtam, mire ő óvatosan megfordult, készen arra, hogy valaki ismét egy újabb problémával tűnt fel a fekhelye végénél, de arcvo-násai kisimultak, ahogy az ég felé intettem.

Amikor régen Franknek felhívtam a figyelmét a természet egy-egy csodájára, miközben ő valami probléma megoldásán törte a fejét, odafigyelt, de épp csak annyi időre, hogy ne tűnjön udvariatiannak. Annyit mondott: „Ó, igen csodálatos”, majd visszatért gondolatai útvesztőjébe. Jamie a ragyogó égbolt felé emelte arcát, és mozdulatlanul állt.

Neked meg mi bajod van? – gondoltam magamban. *Hát egy percre sem tudod békén hagyni Frank Randallt?*

Jamie átkarolt, és nagyot sóhajtott.

– Skóciában – kezdte – az ég egész nap ólomszürke, még naplementekor is, és csupán annyit látsz, hogy a nap egy izzó, vörös ágyúgolyó módjára belesüllyed a tengerbe. Ott sosem látsz ilyen égboltot.

– Miről jutott eszedbe Skócia? – kérdeztem, mert felkeltette a kíváncsiságomat, hogy vajon az ő agya is úgy működik-e, mint az enyém, a múlttal kapcsolatban.

– A hajnalról és a naplementéről, és az évszokról, amiben járunk – felelte, és szája mosolyra kunkorodott az emlékektől. – Valahányszor, amikor benne van a változás a levegőben, mindig elgondolkodom, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

milyen most, és milyen volt ezelőtt. Otthon nem mindig szoktam ezt csinálni, de amikor a szabad ég alatt hálók, gyakran ébredek arra, hogy olyan emberekről álmodtam, akiket korábban ismertem, aztán csak ülök csendben a szürkületben, és más időkön és helyeken gondolkodom. – Kicsit megborzongott. – Szóval most a naplementéről Skócia jutott az eszembe.

– Ó! – mondtam, elégedetten a magyarázattal. – Akkor ez lehet az.

– Mi lehet az? – A lenyugvó nap sugara aranyszínűre festette Jamie arcát, meglágyította feszült vonásait, ahogy lepillantott rám.

– Én is más időkön és helyeken gondolkodtam – feleltem, és a vállának döntöttem a fejem. – De most... Most nem tudok másra gondolni, csak erre, ami épp most van.

– Valóban? – Jamie egy tétova pillanat után csendesen így szólt: – Nem szívesen teszem ezt szóvá, Sassenach, mert ha a válaszod „igen” lesz erre a kérdésre, nem tudom, hogy segíthetnék rajtad... De gyakran vágyódsz a... a más idők után?

Három szívdobbanásnyit vártam, mielőtt válaszoltam volna. Hallottam Jamie lassú szívverését a mellkasán keresztül, és bal kezemet ökölbe szorítottam, hogy érezzem az aranygyűrű sima fémességét az ujjamon.

– Nem – feleltem –, de emlékszem rájuk.